

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Future Media Invest, spol. s r. o., Komenského 4, Prešov, IČO 44 871 953, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Kasenčákom, Juraja Fándlyho 7, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Cob 42/2019 z 26. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Future Media Invest, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Future Media Invest, spol. s r. o.,

Komenského 4, Prešov, IČO 44 871 953 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Cob 42/2019 z 26. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola stranou sporu v procesnom postavení žalovanej v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 Cb 103/2016, predmetom ktorého bol návrh žalobcu na zaplatenie sumy 250,33 € s príslušenstvom z titulu neuhradených zálohových platieb za obdobie bližšie špecifikované v žalobnom návrhu.

3. Okresný súd 12. novembra 2018 rozsudkom pre zmeškanie (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“) zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 250,33 € s príslušenstvom do troch dní od právoplatnosti predmetného rozsudku a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Sťažovateľka 9. januára 2019 podala na okresnom súde návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ktorý odôvodnila tým, že jej zástupca 12. novembra 2018, t. j. v deň, keď sa na okresnom súde konalo pojednávanie (začiatok o 11.00 h, pozn.), na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, absolvoval v ranných hodinách (o 9.30 h, pozn.) zákrok u zubára, ktorý spočíval v akútnom a neodkladnom ošetrovaní zápalu nervov a čistení nervov v zube. Po absolvovaní zákroku mal opuchnuté okolie zuba, nevedel rozprávať, mal silné bolesti hlavy a bol nútený ísť domov a užiť antibiotiká kvôli zápalu. Svoju neprítomnosť na pojednávaní následne 15. novembra 2018 písomne ospravedlnil. Súčasťou ospravedlnenia bolo potvrdenie od zubného lekára o absolvovaní lekárskeho ošetrovania v termíne 12. novembra 2018 o 9.30 h.

4.1 Okresný súd uznesením sp. zn. 22 Cb 103/2016 z 26. júna 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) návrh sťažovateľky na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol.

4.2 Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sťažovateľkou uvádzaný dôvod jej neprítomnosti na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, nepovažoval za ospravedliteľný dôvod v zmysle § 277 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

5. Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti vidí v rozhodnutí krajského súdu, ktorý sťažovateľkou uvádzaný dôvod, pre ktorý zmeškala pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, nepovažoval za ospravedliteľný, čím znemožnil sťažovateľke domáhať sa ochrany svojich práv zákonom ustanoveným spôsobom. V súvislosti s uvedeným sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza: *„Sťažovateľ nemohol očakávať, že sa jeho zdravotný stav po absolvovanom zákroku zhorší do takej miery, že nebude schopný zúčastniť sa vytýčeného pojednávania. Určite išlo o neočakávanú udalosť. Sťažovateľovi výrazne opuchlo okolie zuba, nebol schopný rozprávať, mal silné bolesti hlavy a bol nútený ísť rovno domov a užiť antibiotiká kvôli zápalu. Z tohto dôvodu telefonické ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní nebolo možné, nakoľko sa mu nedalo zreteľne rozprávať. U sťažovateľa rozhodne nastala prekážka nie len účasť na vytýčenom pojednávaní, ale aj ospravedlnení sa v ten deň, nakoľko mu to zdravotný stav znemožňoval.“*

6. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti Future Media Invest, spol. s r.o. na súdnu a inú právnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Cob/42/2019 zo dňa 26.09.2019 porušené boli.“

2. Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Cob/42/2019 zo dňa 26.09.2019 a vec vracia tomuto súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 374,58 € k rukám právneho zástupcu sťažovateľa. “

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

12. Podľa čl. 46. ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Podľa § 277 ods. 2 CSP ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalovaného tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

16. Právo na prístup k súdu je nevyhnutnou, imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Samotné právo na prístup k súdu síce ani ústava, ani dohovor

expressis verbis neupravujú, možno ho však implicitne vyvodit' z premisy „ak nie je proces, nemôže byť spravodlivý“. „Bolo by nemysliteľné, aby článok 6 ods. 1 dohovoru detailne popisoval procesné záruky poskytované stranám prebiehajúceho sporu a aby primárne nechránil to, čo samo osebe umožňuje mať prospech práve z týchto záruk, teda prístup k súdu. Zásady spravodlivosti, verejnosti a rýchlosti súdneho konania totiž nemajú žiadnu hodnotu, ak žiadne konanie neprebieha. Ak zhrnieme tieto vyslovené úvahy, dospejeme k záveru, že právo na prístup k súdu tvorí esenciálny prvok práva na spravodlivý proces.“ [pozri k tomu rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, body 35 – 36]. Právo na prístup k súdu môže podliehať rôznym procesnoprávnym obmedzeniam a formalitám, avšak iba pri zachovaní jeho podstaty a pri rešpektovaní primeranosti obmedzenia, aby nedošlo k odopretiu práva na prístup k súdu do takej miery, že by bol narušený jeho účel. Okrem uvedených kritérií je nevyhnutné, aby konkrétne obmedzenie sledovalo legitímny cieľ, t. j. aby nebolo svojvoľné (rozsudok ESLP vo veci Ashigdane proti Spojenému kráľovstvu z 28. 5. 1985, sťažnosť č. 8225/78, bod 58).

17. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

18. Aj judikatúra ESLP vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk

v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdoch, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

19. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

20. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane a je potrebné ich skúmať vo vzájomnej súvislosti (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože konanie na súde prvej inštancie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pristúpil v súvislostiach aj k preskúmaniu uznesenia okresného súdu, ktoré prechádzalo vydaniu napadnutého uznesenia krajského súdu.

22. Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, v podstatnom uviedol:

«11. Dňa 19.09.2018 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo po prejednaní veci odročené na deň 12.11.2018 o 11:00 hod. za účelom doručenia stanoviska žalobcu s tým, že prítomný zástupca žalobcu, ako aj žalovaný zobrali termín odročeného pojednávania na vedomie. Žalovaný sa napriek tomu, že predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 12.11.2018 zobral na vedomie, na toto pojednávanie bez predchádzajúceho ospravedlnenia nedostavil. Žalobca na pojednávaní do zápisnice súdu navrhol o žalobe rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, preto súd rozsudkom žalobe na pojednávaní dňa 12.11.2018 v celom rozsahu vyhovel.

12. Dňa 15.11.2018 bolo tunajšiemu súdu doručené podanie žalovaného označené ako „Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“. Zástupca žalovaného svoju neúčasť ospravedlnil tým, že dňa 12.11.2018 absolvoval u svojho zubára v ranných hodinách zákrok, ktorým zubár riešil akútne neodkladné ošetrovanie zápalu nervov a čistil nervy v zube. Bolesť pociťoval už deň predtým a nespál preto celú noc. Po tomto zákroku mu opuchlo okolie zuba, nevedel rozprávať a bolela ho niekoľko hodín z toho hlava a na pokyn zubára musel ísť domov liečiť zápal antibiotikami. V dôsledku uvedeného sa nevedel ani pred začatím pojednávania telefonicky ospravedlniť a až v priebehu dňa 13.11.2018 mu ustúpili bolesti. Prílohu podania tvorilo lekárske potvrdenie, podľa ktorého sa zástupca žalovaného dňa 12.11.2018 o 09:30 hod. podrobil lekárskemu ošetrovaniu.

13. Súd pri skúmaní dôvodnosti návrhu žalovaného posudzoval ospravedlniteľnosť dôvodu zmeškania pojednávania zo strany žalovaného. Žalovaný dôvodil tým, že v deň pojednávania absolvoval u svojho zubára v ranných hodinách zákrok. Bolesť pociťoval už deň predtým a nespál preto celú noc. Po tomto zákroku mu opuchlo okolie zuba, nevedel rozprávať a bolela ho niekoľko hodín z toho hlava a na pokyn zubára musel ísť domov liečiť zápal antibiotikami. V dôsledku uvedeného sa nevedel ani pred začatím pojednávania telefonicky ospravedlniť a až v priebehu dňa 13.11.2018 mu ustúpili bolesti. Vo

všeobecnosti možno skonštatovať, že náhle a nepredvídateľné zdravotné ťažkosti strany nepochybne predstavujú ospravedlniteľný dôvod pre neúčast' na pojednávaní. V tomto konkrétnom prípade však žalovaný sám uviedol, že bolesti pociťoval už deň pred pojednávaním a celú noc nespál. Lekárske ošetrovanie podstúpil o 09:30 hod., avšak pojednávanie bolo nariadené na 11:00 hod. Súd mal za to, že žalovanému objektívne nič nebránilo riadne realizovať svoje procesné práva a povinnosti a riadne a včas svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlniť, či už deň vopred, alebo v deň pojednávania a to najneskôr po návrate z lekárskeho ošetrovania, napr. elektronickou formou. Rovnako žalovaný priznal, že v priebehu dňa 13.11.2018 mu ustúpili bolesti. Napriek tomu žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil až dňa 15.11.2018, teda tri dni po nariadenom pojednávaní a dva dni po ustúpení bolesti.»

23. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v zásadnom uviedol:

„12. Z účelu a povahy tohto procesného inštitútu teda možno vyvodiť, že ospravedlniteľným dôvodom v zmysle § 277 ods. 2 CSP sú len také okolnosti, ktoré na strane žalovaného nastali neočakávane (neboli mu vopred známe), boli príčinou, že sa nemohol na pojednávanie dostaviť, prípadne svoju neúčast' vopred riadne ospravedlniť, a ktoré za danej situácie možno považovať za dôvod ospravedlňujúci zmeškanie konania. Za ospravedlniteľný dôvod nie je možné považovať okolnosť, ktorá žalovanému bola vopred známa, hoci mu objektívne znemožňovala účasť na pojednávaní, ak žiadne objektívne okolnosti nebránili tomu, aby svoju neúčast' na pojednávaní včas ospravedlnil

13. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého uznesenia, že neboli splnené dôvody na zrušenie kontumačného rozsudku, ktorý vyhlásil na pojednávaní dňa 12.11.2018 na návrh žalobcu a z dôvodu, že sa žalovaný nedostavil napriek tomu, že termín pojednávania zoberal na vedomie uznesením zo dňa 19.9.2018...

15. Aj keď povinnosťou súdu prvej inštancie nebolo primárne skúmať a hodnotiť možnosť žalovaného ospravedlniť svoju neúčast' na pojednávaní včas, ale posúdiť ospravedlniteľnosť uvádzaného dôvodu, pre ktorý žalovaný pojednávanie zmeškal, zároveň je však nevyhnutné uviesť, že žalovanému nielen nič nebránilo osobnej účasti na pojednávaní dňa 12.11.2018 o 11.00 hod., keď s ohľadom na vyššie uvedené bol ošetrovaný už

o 9.30 hod. a uznaný práceschopným, ale ani včasnému ospravedlneniu neúčasti, zvlášť pri súčasných technických možnostiach (telefonická a emailová komunikácia), pri zvážení, že tak ošetrovanie i pojednávanie boli v Prešove. Nemožno teda konštatovať, že by bol preukázaný (ospravedlniteľný) dôvod, pre ktorý žalovaný objektívne zmeškal pojednávanie.“

24. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

25. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že posúdenie, či okolnosti uvádzané a preukázané sťažovateľkou možno považovať za ospravedlniteľný dôvod neprítomnosti sťažovateľky na pojednávaní, je v právomoci všeobecného súdu, v konkrétnych okolnostiach veci krajského súdu, ktorý v posudzovanom prípade preskúmaval v rámci odvolacieho konania názor súdu prvej inštancie.

26.1 Krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého uznesenia, že neboli splnené dôvody na zrušenie kontumačného rozsudku, stručne poukázal na okolnosti, ktoré sťažovateľka uviedla ako dôvod jej neprítomnosti na pojednávaní, a následne uviedol dôvody, pre ktoré argumentáciu sťažovateľky neposúdil ako ospravedlniteľný dôvod jej neúčasti

na pojednávani, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie. K tomu, aby krajský súd v danej veci potvrdil uznesenie okresného súdu, tak boli splnené všetky náležitosti relevantného procesnoprávneho predpisu, k čomu ústavný súd dodáva, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. Takýmto predpisom je v posudzovanej veci Civilný sporový poriadok.

26.2 Ústavný súd po preskúmaní sťažnostnej argumentácie, ktorá bola obsahovo na úrovni odvolania proti uzneseniu okresného súdu, a napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd by síce za určitých podmienok mohol postupovať tak, že uzná dôvody práceneschopnosti na strane zástupcu sťažovateľky, ktoré viedli k jej neprítomnosti na pojednávani, avšak vzhľadom na všetky súdu známe skutočnosti (najmä správanie samotného zástupcu sťažovateľky – zdravotné problémy už deň pred pojednávanim, lekárske ošetrovanie v deň pojednávania už o 9.30 h, ustúpenie bolesti nasledujúci deň, t. j. 13. novembra 2018, ospravedlnenie neúčasti „až“ 15. novembra 2018) dôvodne dospel k záveru, že sťažovateľke objektívne nič nebránilo riadne realizovať svoje procesné práva a povinnosti a riadne a včas svoju neprítomnosť na pojednávani ospravedlniť, či už deň vopred, alebo v deň pojednávania, a to najneskôr po návrate z lekárskeho ošetrovania, napr. elektronickou formou.

27. Pretože v danom prípade krajský súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov, preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu po právnej i skutkovej stránke a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnená sťažnostná argumentácia v ústavnej sťažnosti nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia jej základných práv a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

28. Z citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu